BYLINKY PRO ŠTĚSTÍ

„Každý krok v životě je krokem ke smrti“ pravil jeden francouzský dramatik. Stejná slova nyní zašeptal Richard do ticha nemocničního pokoje. Považoval je za výrok natolik kritický a reálný, že jeho autorovi spolu s dalšími odepřel dostatečné uznání čtenářů.
"Jak trpké", povzdechl si.
Richard jeho texty studoval nespočetněkrát, poslední dobou se jim věnoval ještě častěji. Pozornost soustředil právě na ty, které v sobě obsahovaly postoje člověka, jemu natolik blízkého.

Muž slova napsal do hlavičky zatím nepopsaného papíru.
-KAŽDÝ KROK V ŽIVOTĚ JE KROKEM KE SMRTI-
Hořkost myšlenky ho pálila o to více, když si uvědomoval, že její pravdivost není dostačující. Jako by krok posledních dvaceti let znamenal ne jeden, ale hned několik, kolika se přiblížil ke smrti.

O těch několika málech které mu ještě zbývaly, ho dnes přesvědčil lékař. Seděl po kontrole u automatu s kávou, když mu ještě praktik oznámil, ať si na cestu domů nebalí.

Kdyby celý život nepracoval se slovy, možná by ani nepochopil význam toho, co mu teď předkládali. Se zděšením zprávu přijal. Možná více než samotný konec ho ničilo, že se nerozloučí se synem.
Richard nasucho polkl. Den, kdy spolu mluvili naposledy, se mu před oči vrátil znovu.

Muselo dojít k poruše, voda už pár dní neteče. Kuchyňská linka není přes horu nádobí vidět. Jsou cítit rozkládající se zbytky jídla.
„Kam si myslíš, že jdeš ty línej dobytku?“ rozrušení z předešlé hádky o vedení domácnosti se přelilo i do nové konverzace
Rivalové si hledí dobrou půlminutu do očí.
„Do toho ti nic není“
Otec je v mžiku na nohou, opírá se pěstmi o stůl. Těch několik narychlo stlučených prkýnek pod tlakem zapraská. „Vrať se, ještě jsme nedomluvili“
„Není o čem, já už domluvil“
„Jestli si půjčíš auto…“
„Hmm, co?“

„Nechci tě už vidět“ Ozve se rána, když pěstí udeří do stolu. Kamil bez ohlédnutí odchází. Za ním se nese dávka nadávek.

Až po tomto výjevu si stařík uvědomil, jak mu vyprahlo v ústech. Spravilo to několik douškůz hrnku. Bylinky, jak nazýval svůj oblíbený likér, našel ráno v bundě. Netušil jak k němu přišel. Možná bylo dokonce riskantní, aby ji dotyčný dal do tenkého džínového oblečení. Hlavně ale, že vše prošlo bez povšimnutí okolí.

Bylo načase pokračovat v psaní poslední vůle.
Položil hrot propisky na rub vánočního balicího papíru, a přemýšlel, jak navázat na citát Jeana-Françoise Casimira Delavigne. Moudra knih měl právě zastřené alkoholem, jen stěží pro ně dosahal. Tolik jich přečetl. Tenkrát, když ještě studoval hudební školu, když poté nevyšla dráha muzikanta a dal se na psaní, když se světem trmácel za poznáním, a nejvíce potom, co svou uměleckou kariéru zakončil jako knihovník s mopem v ruce a úsměvem na tváři.

„Říkám Vám to naposledy, zhasněte a jděte spát“ zavrčela už možná pošesté stařena.

„Nebo co? Odstěhujete se do jiného pokoje?“

„Zavolám na vás sestřičku“ zaskřehotala Helena.

V pokoji se mu vystřídalo už několik spolupacientů, nikdo mu ale nebyl natolik nepříjemný jako žena, která v pleteném oblečení připomínala ovčí babičku.

„To neuděláte“

„Tak to teda udělám. Člověk tu nemůže usnout“ peřina zašustila, když se obrátila na druhý bok.

„Zavolejte mladá paní, vždyť mě nabonzujte“ sklonil se nad židli, která mu právě sloužila místo stolu.

„Však jo, už mi dochází trpělivost“

Papír spoře osvětlovalo světlo z baterky. Tu se Richardovi k opěrce podařilo připevnit pomocí tkaniček z bot. Skoro by zapomněl, že si tenhle poklad přivezl s sebou, kdyby mu ji nepřišly sestřičky minulý týden vrátit. Pan Holub si ji prý zapůjčil. Našli ji u něho spolu s dalšími věcmi pacientů nemocnice.

Dveře se otevřely a do šera vpustily trochu světla.

„Tati“

„Cože?“ jeho první reakce byly ještě otupělé.

Ticho.

„Kamile?“

„Kami… Kamile? Jsi to ty“ muž se na posteli ostře vzpřímil, očima bloudil v šeru. Ty si ale jen těžce zvykaly na nové světlo.

Už viděl tu plnoštíhlou mužskou postavu.

„Kamile?“

Syn se na něho místo odpovědi pouze usmál.

„já tě tak rád vidím“ pomalu přestával ovládat třesoucí se bradu a čím dál tím více vlhké oči „já jsem…“

„Já vím, jen jsem tě chtěl vidět“

„Jak jsi…Jak ses dostal?“

„Mam na oddělení jednu známou“ pokrčil rameny.

„Já, já…“ Richard výmluvně pohazoval rukama. Okamžik, na který čekal už několik měsíců, nastal a zastihl ho nepřipraveného. Jediným pohledem zmapoval stav. Ty medúzy žahavý mu všechno sladké sebraly a on teď nemá co nabídnout.

„Mám se v pořádku tati“

Několik vteřin na sebe jen hleděli. Oba dojati tou vzácnou chvílí.

„Nic víc si ani nepřeju“ jestli do teď své emoce držel v mezích, tohle je odbouralo. Už měl od sebe syna jen několik desítek centimetrů daleko. Stál vedle jeho postele, tak jak ho viděl naposledy. Rozcuchané polodlouhé vlasy, kostkovanou košili koupenou na tržišti, jako tradičně s několika knoflíčky na břiše rozepnutými, a s džínsy tak precizně vyšisovanými, jak to s hrdostí nosili jen mladí lidé.

„Pojď ke mně, potřebuji tě obejmout“ napřáhl k němu ruce.

Světlo, které do místnosti vnikalo, ještě zesílilo. Někdo rozsvítil zářivky.

„Co to tady děláte pan Jelínek, máme na Vás stížnost. Prej nám nechcete spát a rušíte pacienty“

V Richardově zorném poli se objevila nová postava. V momentě nad ním stála zdravotní sestra s rukama v bok, o kus dál ve stejném postoji jeho spolubydlící Helena.

„Já…“ zmateně se začal rozhlížet kolem sebe, na místě kde ještě před chvílí stál jeho syn, byl pouze věšák s oblečením. Ani nikde jinde ho nedokázal najít.

„Richarde, vy jste zase pil“ podívala se mu do vodnatých očí. Už se natahala pro prázdný hrnek, kde očekávala alkohol, když ji zarazila změna výrazu v Richardově tváři.

„Vypadněte, chci být se svým synem“ zaburácel.
Při rychlém pohybu, kdy se snažil vstát, porazil židli. Ta se zastavila metr od postele, obsah hrnku se vylil na papír. Baterka zablikala.

Zdravotní sestřička o krok couvla.

„S jakým synem?“ Helena si vyděšeně zkřížila paže na prsou a čekala na vysvětlení.

„Váš syn je dávno mrtvej pane Jelínek“

„Teď tu byl se mnou“ třesoucí se rukou ukázal do míst, kde ještě před okamžikem viděl Kamila.

Sestra Linda znala Richarda od doby, kdy ho hospitalizovali. Teď před ní stál ale úplně cizí stařec. Před třemi lety ho poznala jako alkoholika s otřesným zdravím. Přivezli ho z protialkoholní léčebny opilého a vizuálně o deset let mladšího.
Lékaři nad ním už ve chvíli kdy přebírali zprávu, zlomili hůl. Nebýt několika mužových halucinací a nocí, kdy mluvil ze spaní, snad by si ani Linda neuvědomila, co se na stavu pana Richarda podepsalo nejvíce.

Nebylo vůbec jednoduché mu zasazovat ránu znovu: „Je to osm let, co zemřel a vy to víte.“

„Ty tlustá bečko, vypadni, jsem řekl´“ udělal krok vpřed.

„Chci vám pomoci pane Jel…“

„Kdo se vás o to pravdu prosil?“ mrštil po ní propisku, kterou do teď mačkal prsty. Předmět ji zasáhl přímo do oka. Úlekem vykřikla a couvla.

„Dost. Tohle vám nebudu trpět. Pijete tu alkohol, a to nenechám bez následků. Jen počkejte “

Zářivky zhasly a obě vyšly rychlým krokem na chodbu. Než práskly dveřmi, uslyšel ještě hrubé nadávky.
"Chci vám pomoct", ušklíbl se nad větou, kterou před chvílí slyšel. Nesmysl.
Připadal si pro svět důležitý asi natolik jako baterka, která právě doblikala.